

רְפִי נְחָמָן מְפָרְסֵם

בַּיּוֹם הַזֶּה וְלַיְמֵינוּ

נֶחֱמָ נְחָמָן מֵאוֹמֵנוּ

לְפָנֵינוּ לְכַלּוֹת הַיְשׁוּעוֹת

והנה מלאכי אלקים עלים וירידים בו...

[מספר אוצר היראה - יראה ועבודה, ל"א]

השם יתברך רוצה שדייקא אהנונו ועבודתו יתברך מזה העולם השפל, כידוע. אך היצר הרע מתגבר ומתפשט מאד, על-כן, בהכרח שיהיה סיוע ועזר מלמעלה, כמאמר רבותינו ז"ל: **אלמלא הקדוש ברוך הוא עוזרו וכו'**, כי באמת הכל ממנו יתברך לבד, אך אף-על-פי-כן צריכין אהנונו איזה התעוררות על-כל-פנים מלמטה.

וזה אי אפשר להבין כלל, איך הכל מאתו יתברך, ואף-על-פי-כן צריכין אתערותא דלתתא, ותיקון כל העולמות הוא על-ידי אתערותא דלתתא שלנו דייקא זה נפלאות תמים דעים.

ועל-כן יקר וחשוב מאד אצל השם יתברך כל בחינת התעוררות של האדם מכל מקום שהוא, וכמו שאמרנו רבותינו ז"ל: **פתחו לי כמחט סדקית וכו'**, כי תכף שהאדם מתעורר איזה התעוררות כל שהוא דקדושה, אזי מתעורר תכף אתערותא דלעלא הרבה, ועל-ידי-זה יש כח להאדם להתעורר יותר, ואז נמשך אתערותא דלעלא ביותר וכו'.

וזה עיקר בחינת הייחודים הנעשין מכל התפילות והעבודות, היינו מה שנתייחד אתערותא דלעלא עם אתערותא דלתתא, כמובן בכוונות. וזה בחינת: **והנה מלאכי אלקים עלים וירידים בו**, כי על-ידי כל התעוררות דקדושה מלמטה נבראים מלאכים, והמלאכים האלו עולים מלמטה למעלה, ואז נמשך סיוע מלמעלה שזה בחינת מלאכי אלקים היורדים מלמעלה למטה לסיועו, שזה בחינת כלליות כל הייחודים והתיקונים.

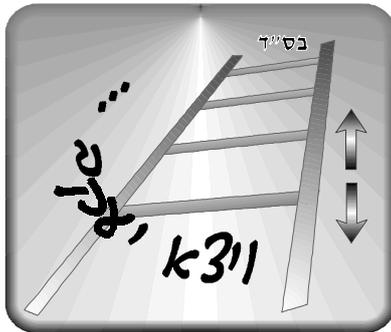
אך עיקר תיקון זה נמשך על-ידי קדושת בית-המקדש, שאנו ממשיכין עלינו על-ידי קדושת הבתי כנסיות ובתי מדרשות, שהם בחינת **מקדש מעט**, והעיקר על-ידי הבתי מדרשות של הצדיקים אמתיים, העוסקים בבנין המשכן ובית-המקדש בכל דור, **והם מכניסים בלב כל אחד מישראל להתעורר בכל פעם להשם יתברך**, והם עוסקים בזה גם-כן לקבץ ולאסף כל נקודה ונקודה טובה מכל בחינת ההתעוררות הנ"ל לתוך בית הקדשה שלהם, עד שמשלימין ומתקנין בזה בחינת אתערותא דלתתא, ועל-ידי-זה נמשך ומאיר אתערותא דלעלא ביותר, ועל-ידי-זה מתעוררין ישראל ביותר, וכן חוזר חלילה, עד שסוף כל סוף ישונו כל ישראל אליו יתברך וייבנה הבית-המקדש בשלמות במהרה בימינו, ששם מתייחדין ומתקשרין כל ישראל עם השם יתברך ונכלל שם האתערותא דלתתא עם האתערותא דלעלא בשלמות.

סיפור

(שיחות הר"י - אות קי"ז)

בכפר אוסיאטיץ סמוך לעיר מעדווידוקע, שם היה דר חמיו, זכרוננו לברכה, ושם היה עיקר גדולו ושם הולך נהר גדול, ועליו גדלים קנה וסוף הרבה למאד מאד; היה דרכו בקודש של אדוננו מורנו ורבינו זכר צדיק וקדוש לברכה, שהיה לוקח לפעמים ספינה קטנה ושט עמה בעצמו לתוך הנהר הנ"ל, אף-על-פי שלא היה יכול היטב להנהיג ספינה זאת, אף-על-פי-כן היה שט עמה עד אחורי הקנה וסוף, עד המקום שלא היו רואין אותו עוד ושם עשה מה שעשה בעבודת השם יתברך, בתפילה והתבודדות, אשרי לו.

כי באמת זכה למה שזכה, כנראה בחוש בספריו הקדושים מענין הספינה הנ"ל, שהלך עם הספינה לתוך הנהר והוא לא ידע להנהיג הספינה, וכשבא בתוך הנהר רחוק

מהיבשה ולא ידע כלל מה לעשות כי הספינה מתנוודדת וכמעט שטבע, חס ושלום, ואז צעק להשם יתברך והרים ידיו אליו כראוי, וכן כשהיה תלוי בידי על החומה בטבריה, כשרצה לברוח מהעיפוש, רחמנא לצלן, וכו' וראה תחתיו היס כינרת וכמעט כמעט שיפול, כמבואר במקום אחר, בספור הנסיעה שלו לארץ-ישראל, אז גם-כן צעק בלבו להשם יתברך כראוי.

והיה רגיל לספר זאת, ורצה להכניס בלבנו שכך צריך כל אחד ואחד לצעוק להשם יתברך ולשא לבו אליו יתברך, כאילו הוא באמצע הים תלוי על חוט השערה, והרוח סערה סוער עד לב השמים, עד שאין יודעין מה לעשות וכמעט אין פנאי אפילו לצעוק, אבל באמת בודאי אין לו עצה ומנוס, כי-אם לישא עיניו ולבו להשם יתברך, וכך צריכין בכל עת, להתבודד ולצעוק להשם יתברך, כי האדם בסכנה גדולה בזה העולם כאשר יודע כל אחד בנפשו והבן הדברים היטב.

צדיק

(אוצר היראה - צדיק - קמ"ח)

עבודת הצדיקים הוא להמתיק אותם מעוונות ישראל. ועל ידי זה מוציאין אותם מעוונות שבאים על ידי יצר הרע שיניקתו מהדינים. ועל כן הצדיקים מקבלין על עצמן יסורים בשביל עוונות ישראל, כמו שנאמר **אכן חליינו הוא נשא וכו'**, כי הם תולין כל החסרונות בעצמן, שאומרים שמחמת שאינם ממתיקין הדין כראוי, מחמת זה באין ישראל לעוונות, חס ושלום, ועל כן הם סובלין עוונות ישראל.

כי הם צריכין לשמור את ישראל מעוונות. כי צריכין לעסוק בזה, להמתיק כל הדינים שבעולם, שעל ידי זה מבטלין כח היצר הרע ומצילין ישראל מעוונות.

ובבחינה זאת יש כמה חילוקים, אפילו בין הצדיקים הגדולים מאד, אבות העולם, כמו שהפליגו רבותינו ז"ל במעלת משה רבנו, עליו השלום, שזכה להמתיק כל תוקף הדינים, יותר מנח ומאברהם.

ועיקר שלימות בחינה זאת יהיה נגמר על ידי משיח - שהוא משה בעצמו - שהוא מוסר נפשו עדיין בשביל ישראל, ו**סביל מרעין בעדם** כל ימי הגלות, עד שיגמור את שלו, שימתיק כל הדינים מישראל, ויבטל כח היצר הרע, ויביא את הגאולה במהרה בימינו, וישיב כל ישראל להשם יתברך באמת.

כי זה עיקר עבודת משה משיח, להמתיק שורש הדין העליון למעלה למעלה, עד שיתבטלו ממילא כל הדינים של מטה וכל היצרין רעים שיונקים מהם, ועל ידי זה ישונו ישראל להשם יתברך ותבא הגאולה, במהרה בימינו.

ארץ ישראל

(אוצר היראה - ארץ ישראל - סה)

כל אחד מישראל, יש לו חלק בארץ-ישראל, ואפילו עכשיו בגלות שאנו רחוקים מארץ-ישראל, אף-על-פי-כן בכל מקום שישראל יושבין שם - אפילו בחוץ-לארץ - הוא גם-כן בבחינת ארץ-ישראל, וכמובא במקום אחר.

אך לגרש המערערים על ארץ-ישראל, שהם בחינת קליפת עשו וישמעאל החופין עכשיו על ארץ-ישראל, זה תלוי בקדושת הברית, ועיקר שמירת הברית הוא על-ידי קדושת המחשבה, לגעור בכל המחשבות רעות, שהם בעצמם בחינת קליפת עשו וישמעאל, ולפנות המוח מהן,

שנת הפק הכל לאוקה

שזה בחינת איסור חמץ ומצוות אכילת מצה בפסח, שיצאנו אז ממצרים בשביל לכוון לקדושת ארץ-ישראל, כמבואר בפנים (הלכות חזקת קרקעות, הלכה ג', אות כג).

מכתב

... שהעיר את רוחו והקדיש את לבבו הרחב וכשרונותיו הברוכים לגדל ולפרסם את שם הצדיק האמת היחיד בעולם העולה לעילא ולעילא על כל הצדיקים האמיתיים המובחרים יחידי הדורות שהוא מחסה ומגן לנו גם עכשיו אפילו בתוך כל מיני חשכות והתרחקות של כל אחד שבימינו אלה באחרית הימים אשריך אחי אשריך אלפים פעמים שפנימיות לבבך מבין ומרגיש האמת האמתי דאמתי המאיר עכשיו בעולם.

מריבוי עייפות הנפש מחמת הצרות והתלאות אשר סבבוני אין בי דעת ואין עמי דברים אך למען עוצם נועם אהבתך החרות בעומק לבי לא יכולתי להתאפק לעשות חובתי וכתבתי בכל כוחי.

ה' יודע ועד וגם לבבך רואה ומרגיש כי נפשך קשורה בנפשי תמיד בכל יום בפרט בעת ההתבודדות והשיחה עם ה' יתברך לאשר ידעתי גם ידעתי שמושרש בפנימיות לבבך נקודת האמונה הקדושה בה' ובתורתו ובהצדיק האמת בחיר מבחירי צדיקיא אשר במעיינות חכמת תורתו מאיר בנו אמונה אמתיית דאמתיית שזאת האמונה היא שורש ומקור החכמה שעל ידה באים להשגות אלקות לראות עין בעין אלקותו ומלכותו וממשלתו.

הבעל דבר אורב על האדם תמיד והעיקר וכו' לכן הנני פונה אליך מעמקי לבבי להעמידך על החוב הקדוש המוטל עליך לחשוב מחשבות עמוקות להתגבר ולהתאמץ ברצון חזק מאד להגות בספריו הקדושים בכל יום ויום לראות אורות החדשות הנוראות שבהם עד שיכנס הריחות טובות שבהם בלבבך לקיום ולמעשה שזה זה העיקר והתכלית כי הבעל דבר אורב על האדם תמיד והעיקר על אחריתו וסופו מחמת שהאדם כל מה שמזקין יותר הוא צריך להתקרב לשורשו ותיקונו יותר, ועל כן מתגבר עליו מלחמת היצר ביותר ואי אפשר לדלג ולקפוץ על הגהינם שהוא זה העולם כי אם על ידי כוח הצדיק האמת וספריו הקדושים ועצותיו העמוקות והתמימות ופשטות מאד לכל אחד ואחד...

חיי מוהר"ן

(חיי מוהר"ן - מעלת תורתו וספריו הקדושים, ש"ג) אמר שיודע - כל הצדיקים שהיו מאדם הראשון עד עכשיו - מאיזה מקום היו, ומאיזה מקום הם אומרים תורה, ובאיזה מקום נשאלו בשעת הסתלקותם.

והתחיל לחשוב הבעל-שם-טוב זכרונו לברכה מבינה, והמגיד זכרונו לברכה מחכמה, אף-על-פי שבינה למטה מחכמה אף-על-פי-כן היה אומר תורה מאותה הבינה שהיא למעלה מחכמה. רבי ברוך זכרונו לברכה מבינה שהיא למטה מאותה החכמה, אבל אני אומר תורה וכו'...

שמעתי פעם אחת שהתפאר בשבח גדולת תורתו, ואמר אז בתוך דברי התפארותו: **הלא אני יודע מהיכן אני לוקח אותם!**

והמובן מדבריו ומתנועותיו הקדושים אז היה, שהוא לוקח תורתו ממקום גבוה ועליון מאד.

עצות

- (מספר עצות המבוארות - מחשבות והרהורים, י"ג-טז)
 - הרהורי ניאוף הם אבי אבות הטומאה, בחינת טומאת מת. וצדקה מצילת מהם, ואף-על-פי-כן, אסור לסמוך על זה, ולהרבות שיחה עם הנשים, חס ושלוש, רק מה שמוכרח לדבר עמהם, אינו מזיק לו על-ידי זכות וכח הצדקה.
 - יש הרהורים שנמשכין מקליפה כזאת, שקשה מאד להינצל מהם, ואף אם יעצים עיניו, אף-על-פי-כן בכל צד שיפנה תזדמן לו. וצדקה מצילת מהם.

תפילה

(מספר לקוטי תפילות א', תפילה ע"ח) ... אנה השם, מלא רחמים, ורב חסד ואמת, תמול עלינו והצילנו מסטרא דמותא, מהרהורי ניאוף, שהם נקראים סטרא דמותא והם מרים ממוות, והם נקראים אבי אבות הטומאה. חומל דלים, חושב מחשבות לבל ידח ממך נידח, הצילנו מהם, שמרנו מהם, רחם על חלושי כח כמונו היום בדור הזה, בעקבות משיחא, אשר ירדנו מטה מטה באין עוזר וסומך, טבענו ביוון

מצולה ואין מעמד, באנו במעמקי מים ושיבלת שטפתנו. חוסה עלינו כרוב רחמך, ותן לנו חנינה ולא נאבד, ותן לנו כח להכניע ולשבר ולגרש ולבטל אריך אנפין דקליפה, מעלינו ומעל גבולנו, ולא יבא עלינו שום הרהור רע הנמשך משם.

בצדקתך תחיינו ותוציא מצרה נפשנו, כי אתה לבד יודע מי ומי עומדים עלינו בכל-עת ובכל יום ובכל שעה, על כל החפצים לשוב אליך ולהתקרב אליך, שמתגברים על כל אחד ואחד ביחוד בהתגברות גדול מאד, ורודפים אחרינו כאשר ירדף הקורא בהרים. גדול העצה ורב העלילה, רחם על פלטה הנשארת והצילנו ממוות ופדנו משחת, הצילה מחרב נפשי מייד כלב יחידתי.

ותשפיע עלינו עצות קדושות אמתיות בכל-עת, באופן שנוכח להנצל באמת מכל מיני הרהורים שבעולם, ולא יעלו ולא יבואו על לבנו כלל, ונזכה לקדושת המחשבה באמת.

מחיה מתים ברחמים רבים, הקימונו ונחיה באור פניך, ונחיה ולא נמות מיתת עולם, חס ושלוש.

זכנו ברחמך הרבים, להרבות בצדקה, לשמך לבד באמת, ובזכות הצדקה דקדושה תצילנו ממוות, שהם הרהורים רעים שנקראים טומאת מת, כמו שכתוב: **וצדקה תציל ממוות.**

ותשמרני תמיד, שלא אהיה מעורב בין הנשים ולא ארבה שיחה עמהם, ואפילו עם אשתי אמעט בשיחה בכל מה דאפשר. ומה שמוכרח לדבר עמהם לפעמים, תגן בעדי ותשמרני ברחמך שלא אהיה נלכד על ידי זה, חס ושלוש, בשום הרהור רע, חס ושלוש.

ותצילני מהסתכלות רעים ומהרהורים רעים, ולא אתור אחר לבבי ואחר עיני. עזרנו כי עליך נשעננו, כי אין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים.

הצילני מטיט ואל אטבעה אנצלה משנאי וממעמקי מים. אל תשטפני שבלת מים ואל תבלעני מצולה ואל תאטר עלי באר פיה.

פנה אלי וחנני תנה עזך לעבדך והושיעה לבן אמתך. עשה עמי אות לטובה ויראו שונאי ויבושו כי אתה ה' עזרתני ונחמתני. אני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיי תמונתך.

